

[Oluf Pedersen.]

5½ Tdr. Korn pr. Hektar eller 3 300 Tdr., saaledes at det, hvis Fordyrelsen bliver 4 Kr., drejer sig om 12 000 Kr.

Dette er da Krisepolitikken for Landbruget, gjort op i Tal: 160 Kr.s Tab for Husmanden og næsten 40 000 Kr.s Fordel for Herremanden. Det er den Politik, som man her i dette høje Ting i Øjeblikket sætter ind for.

Og jeg skal sige til Slut, at som Tilgift til denne øgede Byrde for Smaabruget og Lettelse for Herregaardene faar man højere Jordpriser. Min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) oplyste her for et Par Dage siden, at Valutacentralen allerede nu havde betydet en Fordyrelse af Bygeomkostningerne for Husmandsbruget paa 200 Kr., foruden at Valutacentralen har tvunget Husmændene til i stort Tal at bygge med Træ, som ikke er tørt, altsaa at bygge daarligere Huse, som tilmed har kostet 200 Kr. mere, end Husene kostede før. Man maa jo nok spørge, om det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, der er Medlem af Valutaudvalget, har været med til at skabe en saadan Fordyrelse for Husmandsbrugene, eller om det er sket mod det ærede Medlems Vilje, for hvis Forholdet er det, at han har godkendt den Kontingentering, der her har fundet Sted, saa har han været en meget daarlig Repræsentant for de Folk, hvis Interesser han har skullet varetage. Man har altsaa fordyret Byggeriet, og samtidig fordyrer man Jorden og skaber selvfølgelig derigenom daarligere Vilkaar for Ungdommen og bedre Vilkaar for Herremændene. Det er selvfølgelig rigtigt, at alle skal være lige for Loven, enten de er Husmænd eller Herremænd, men den Ordning, vi har i Dag med hele vort Skattesystem, virker saaledes, at pr. Hektar betaler Husmændene det dobbelte af, hvad Herregaardene betaler; og det giver dog ingen Baggrund for, at man yderligere skal komme og tage fra Husmændene og give til Herremændene. Jeg kan ikke forstaa, om det skulde være muligt i dette høje Ting at samle et Flertal for Godsejernes Særinteresser, og jeg vil opfordre Udvalget til at tage det Materiale, jeg her er kommet ind paa, op til grundig Undersøgelse; det er da mit Haab, at Udvalget vil indstille det Forslag til Kornordning, som her er forelagt, til Forkastelse.

Korsgaard: Jeg vil gerne begynde med at fremsætte nogle Bemærkninger over for den højtærede Statsminister. At han ikke

er til Stede, kan maaske ret beset ikke undre; han skal jo være saa mange Steder, og han skal holde saa mange Taler, og det er da ogsaa blevet til saa mange Taler, at man nu har faaet dem i samlet Udgave, saaledes at naar der siges et eller andet her, saa ser man Statsministeren tage en Bog med og slaa op pag: det og det, og saa finder han altsaa ved den og den Lejlighed sagde jeg saadan og saadan. Det minder mig — om end der ikke er den samme Konsekvens deri — om en Bog udgivet af Nietzsche. De ved Filosofen, hvori han skriver: Saaledes talte Zarathustra. Saaledes omtrent virker det at se Statsministeren møde op med denne sin Bog. Der er imidlertid det kedelige ved Statsministerens Taler, at han vistnok ikke altid holder den samme Tale om det samme Emne, ikke altid har den samme Mening om den samme Ting. I hvert Fald er det hævet over enhver Tvivl, at naar han har udtalt sig i Genève om vort Forsvar og saa kommer hjem, saa udlægger han Talen helt anderledes, end almindelige Mennesker vilde udlægge den, og med en saadan ordmæssig Forvandlingskunst bliver det jo ikke svært til enhver Tid at kunne læse et eller andet op, der passer til den givne Situation.

I Anledning af den foreliggende Situation — eller, rettere sagt, paa et tidligere Tidspunkt — er Statsministeren jo ogsaa fremkommet med Udtalelser, som i Modsætning til det meste andet af, hvad den ærede sidste Taler i øvrigt fremsatte, formentlig var citeret rigtigt, og her sagde altsaa Statsministeren paa et givet Tidspunkt med en vis Haan i Stemmen — vi kender jo Statsministerens Stemme! —, at Kornlov og den Slags Ting, nej, det kom der ikke mere af! Det forekommer mig, at i en Situation som den, vi nu engang befinder os i, har det ikke ringe Interesse, om Udtalelser af den Mand, der politisk indehaver den højeste Stilling her i Landet, virkelig, naar det drejer sig om alvorlige Emner, kan betragtes som alvorlige. Og der er jo den Mulighed, at de var alvorlige; i saa Fald er de Bevis paa, at den Mand ikke har meget Begreb om den Situation, hvori vi befinder os, og om det i og for sig kan gøre Stillingen bedre for Landet, det ved jeg ikke. Men der er jo ogsaa den anden Mulighed, at de ikke var alvorlige, og med det Kendskab, man har til Statsministeren og den Form for Humor, han nu synes at have, maa jeg tilstaa, at jeg paa det daværende Tidspunkt ogsaa betragtede dem som ikke værende alvorlige. Men jeg finder virkelig